

NOWY DZIENNIK

W Y D A N I E

10
GOSY

W I E C Z O R N E

Runciman wezwany do Londynu

Londyn, 16. 9. Premier Chamberlain wezwał lorda Runcimana, aby natychmiast przybył do Londynu dla wysłuchania relacji premiera o postulatach Hitlera w sprawie sudeckiej. Lord Runciman w towarzystwie Ashtona Gwatkina odleciał dziś rano z Pragi do Londynu.

* * *

Praga, 16. 9. Sekretariat misji lorda Runcimana ogłosił po północy komunikat następującej treści: Na zaproszenie premiera Chamberlaina lord Runciman w towarzystwie Ashton Gwatkin'a

udaje się na kilka dni do Londynu dla przeprowadzenia rozmów z premierem Chamberlainem i członkami gabinetu w sprawie wczorajszych rozmów w Berchtesgaden.

Jednocześnie lord Runciman wydał odezwę do wszystkich partyj oraz działaczy politycznych, wzywając ich do zaniechania wszelkiej działalności, która mogłaby zaostrzyć sytuację obecną, podczas gdy nieznane są rezultaty rozmów premiera Chamberlaina z kanclerzem Rzeszy.

z kanclerzem Hitlerem, odbędzie się dziś w godzinach popołudniowych.

Około godz. 17 odbędzie się narada na Downing Street przy udziale lorda Runcimana, Halifaxa, Simona, Hoare. Również odbędzie się posiedzenie całego gabinetu, na którym powzięte zostaną dalsze decyzje. Zależnie od postanowienia gabinetu, premier ewentualnie już jutro w sobotę przed południem odleciałby samolotem znów do Niemiec dla spotkania się z Hitlerem.

Możliwe, że jeszcze w sobotę odbyłaby się rozmowa z Daladier bądź przed południem w Londynie, bądź też po drodze w Paryżu. Chamberlain miałby powrócić do Londynu w poniedziałek, a we środę przedstawiłby całą sprawę Izbie gmin.

Sobota, od której zależą losy wojny i pokoju

Londyn, 16. 9. Posiedzenie gabinetu brytyjskiego, na którym sir Neville Chamberlain złoży sprawozdanie ze swej rozmowy

Następne spotkanie Chamberlain-Hitler -- w Nadrenii

Paryż. 16. 9. (A) Korespondent Ha vasa donosi z Berchtesgaden że przyszłe spotkanie kanclerza Hitlera z premierem Chamberlainem nie odbędzie się w Berlinie, jak to przypuszczano dotychczas, lecz odbędzie się w nieustalonym dotychczas, jednym z małych miasteczek w Nadrenii w pobliżu Kolonii. Hitler miał prosić o wybaczenie Chamberlaina, że narzucił mu tak długą podróż z Londynu,

do Berchtesgaden, nadmieniając, że on jako młodszy, winien był udać się na spotkanie. Nie mniej jednak Hitler podkreślił, iż wolał, aby spotkanie dwóch ludzi dobrej woli odbyło się w Berchtesgaden, a nie w Berlinie — aby nie nadawać tej wizycie charakteru oficjalnego. Dla zamianifestowania swej dobrej woli, kanclerz miał zaproponować Chamberlainowi odbycie następnego spotkania na zachod-

nich granicach Rzeszy.

* * *

Londyn. 16. 9. PAT. Miejscem wyznaczonym na ewentualne drugie spotkanie Hitlera z Chamberlainem, jest miejscowość Godesberg nad Renem. Konferencja ich odbyłaby się w „Rheinhotel Dreesen“. Właściciel hotelu Dreesen jest bliskim przyjacielem Hitlera, a kanclerz Rzeszy często go odwiedza.

NA POSTERUNKU:**PRZY STOLE
WBERCHTESGADEN**

(J. D.) KRAKÓW, 16 września.

Dwa zjawiska są symptomami zaostrzenia się sytuacji międzynarodowej: pierwsze, to krwawe zamieszki między Niemcami sudeckimi a władzami czeskimi, drugie zaś, to nagły wyjazd premiera Chamberlaina do Berchtesgaden, celem bezpośredniego zetknięcia się z Hitlerem. Jakkolwiek — wedle komunikatów prasowych — decyzja wyjazdu Chamberlaina do Hitlera nastąpiła jeszcze z początkiem bieżącego tygodnia, to jednak trudno przypuścić, aby między tymi dwoma zjawiskami nie zachodził ścisły związek. Premier angielski słusznie przewiduje, że rozpoczęcie krwawych zamieszek przez Niemców sudeckich jest niejako wstępny bojem o przyłączenie Sudetów do Rzeszy. Rezultatem tych zamieszek może być albo ostateczne rozstrzygnięcie konfliktu drogą pokojową, albo też wybuch wojny europejskiej. Pokojowe rozwiązanie problemu sudeckiego możliwe zaś jest tylko albo w formie spełnienia żądań Hitlera, albo też wyrażenia przez kanclerza niemieckiego zgody na tzw. plan czwarty rządu praskiego. Rozszerzająca się fala tarć niemiecko-czeskich dowodzi, że nerwy zarówno zainteresowanej ludności, jak i polityków, nie wytrzymują naporu wypadków i że dotychczasowa polityka kunktatorstwa, którą Niemcy nazywają „fortwursteln“, zakończyła się bezpowrotnie. Najbliższe godziny winny przynieść rozstrzygnięcie: wojna albo pokój. Jeżeli pokój, to albo zasadnicze ustępstwa Hitlera, albo też dalsze ustępstwa Pragi, które musiałyby już zaprowadzić do spełnienia postulatu irredenty sudeckiej.

W tej groźnej chwili, gdy języki ognia wojennego zaczynają już ogarniać Czechosłowację, premier Chamberlain rzuca na stół ostatnią kartę. Premier potężnego imperium, który nigdy samolotem nie leciał i który składa wizyty oficjalne tylko mocarstwom równym i tylko po uprzednio ustalonym protokole dyplomatycznym i ceremonialnym — wprasza się niejako do kanclerza niemieckiego i leci do niego już w kilkanaście godzin po uzyskaniu na to zgody Hitlera. Gest ten oznacza poważne ustępstwo prestiżowe Wielkiej Brytanii na rzecz Niemiec. Gdyby kampania sudecka była Hitlerowi potrzebna istotnie tylko dla wzmocnienia jego popularności wewnątrz kraju, to propaganda hitlerowska może tę pielgrzymkę Chamberlaina do Hitlera wyzyskać jako tytuł do słusznej dumy niemieckiej i okazania ad oculos społeczeństwu, że oto nerwem świata jest wódz niemiecki. To ustępstwo Wielkiej Brytanii nie umniejsza jednak na pewno splendoru premiera brytyjskiego. Lew wielkobrytyjski może sobie na nie pozwolić tylko dlatego, że nie są mu potrzebne dokumenty siły i potęgi; lew brytyjski wie, że jest potężny i ta świadomość mu zupełnie wystarcza. Natomiast historia oceni sprawiedliwie, kto w tych dziejowych chwilach stanął na wysokości zadania i kto wykazał zrozumienie dla potrzeb cywilizacji europejskiej, zagrożonej przez zawieruchę wojenną.

* * *

Już od dłuższego czasu w Niemczech i za granicą utrzymuje się przekonanie, że kanclerz Hitler nie rozumie dokładnie stanowiska Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych wobec problemu czeskiego. Hitler, który po za językiem niemieckim nie zna żadnego innego języka i który w związku z tym może czytywać tylko prasę niemiecką, jest zdaniem wielu ludzi, fałszywie informowany przez koła blisko niego stojące, a reprezentujące kurs agresji zbrojnej wobec Czechosłowacji. W tę nieświatłość istotnego stanu rzeczy u kanclerza Rzeszy wierzy szczególnie ambasador brytyjski w Berlinie, Henderson, który też kilkakrotnie starał się o konferencję z kanclerzem Hitlerem, aby mu w sposób jasny i otwarty przedstawić stanowisko angielskie. Mimo wielokrotnych usiłowań nie udało się jednak Hendersonowi uzyskać posłuchania u Hitlera. Nawet oświadczenie rządu angielskiego, odczytane przez ra-

**Mussoliniego rady pod adresem
Benesza i Runcimana**

Mediolan, 15. 9. PAT. Dzisiejszy „Popolo d'Italia“ zamieszcza p. t. „List do Runcimana“ artykuł wstępny, którego autorstwo przypisywane jest Mussoliniemu. W artykule tym Mussolini stwierdza, że w Czechosłowacji istnieje nie tylko kwestia sudecka, ale również kwestia węgierska, polska i słowacka. Innymi słowy, jest tyle problemów, ile jest w Czechosłowacji narodowości. Autor artykułu pisze, że lord Runciman powinien był już przekonać się, że nie istnieje ani naród czechosłowacki ani państwo czechosłowackie. Gdyby przymus, jednoczący różne rasy rodziny czechosłowackiej ustał, zjawisko rozdrobienia Czechosłowacji byłoby nieuniknione i nieodparte. W Wersalu powinno by się stworzyć Czechy — nazwa historyczna — z jednolitą ludnością czeską. Jednakże postanowiono przeciwnie „wydać“ Czechosłowację — organizm nigdy nie istniejący — i stworzyć państwo sztuczne.

Następnie autor artykułu radzi lordowi Runcimanowi, aby zaproponował Beneszowi plebiscyt nie tylko dla Niemców sudeckich, lecz i dla wszystkich narodowości, które tego żądają. W razie odmowy ze strony Benesza, Runciman mógłby mu zakomunikować, że W. Brytania zastanowi się wielokrotnie, za-

nym przystąpi do wojny tylko dla ochrony państwa, będącego monstrualną fikcją. Gdyby Londyn zakomunikował, że nie pójdzie, nikt by się nie ruszył. Jeśliby Hitler zamierzał przyłączyć do siebie 3 i pół miliona Czechów, to Europa miałaby rację ruszyć się, lecz Hitler zajmuje się i troszczy się tylko o 3 i pół miliona Niemców. Nikt nie może mu odmówić tego prawa i nikt nie może przeciwstawić się wykonaniu tego obowiązku, a tym mniej Włosi, którzy mają precedensy w tej dziedzinie.

Dalej autor artykułu pisze, że ustaliwszy strefy plebiscytu, pozostawałoby zbadać termin, sposób i kontrolę plebiscytu, która mogłaby mieć charakter międzynarodowy, jak to już było z zadawalającymi wynikami przy plebiscycie w Zagłębiu Saary. Artykuł kończy się oświadczeniem, że nowa sytuacja polityczna i terytorialna, jaka powstałaby w Czechosłowacji, ustaliłaby nowe równowagi i nowe możliwości, a przede wszystkim zapobiegłaby wojnie. Miliony ludzi uważają, że jest absolutną koniecznością uniknięcie tej wojny. Granice, nakreślone atramentem, mogą być zmienione innym atramentem, ale inną jest rzeczą, gdy granice zostały wytyczone ręką Boga i krwią ludzką.

**Ameryka przed poważnymi decyzjami
w związku z sytuacją europejską**

Waszyngton, 15. 9. (P). W konsekwencji naprężonej sytuacji politycznej w Europie, pogłębia się coraz bardziej niepokój i podniecenie w Waszyngtonie. Niektóre koła polityczne mają zamiar wszcząć akcję w tym kierunku, aby rząd zmienił ustawy o neutralności na wypadek wojny i wyposażył prezydenta Stanów Zjednoczonych w większe jeszcze niż dotychczas kompetencje. W związku z tym mówi się również o możliwości nadzwyczajnej sesji jesiennej Kongresu amerykańskiego. Poza tym te same sfery polityczne chcą wywrzeć nacisk na rząd, aby jak najszybciej zniesiono

tzw. ustawę Johnsona, wedle której zabrania się Stanom Zjednoczonym udzielania kredytów tym państwom, które dotychczas nie wywiązały się z długów, zaciągniętych podczas wojny światowej.

**Powrót króla Jerzego
do Londynu**

Londyn, 15. 9. PAT. Król Jerzy przybył do Londynu na dworzec Easton o godz. 7 min. 52 i udał się do pałacu Buckingham, gorąco witany przez mieszkańców Londynu.

dło i głoszące, że na wypadek zaplątania się Francji w wojnę europejską Wielka Brytania automatycznie udzieli zbrojnego poparcia Francji — przedostało się do Hitlera przez gęste filtry jego doradców, którzy wmówili mu, że w rzeczywistości Czechosłowacji nikt nie pomoże z pomocą. Prawdopodobnie i ta okoliczność skłoniła Chamberlaina do osobistego zetknięcia się z Hitlerem. Kanclerz niemiecki, o ile dopuści swego gościa angielskiego do słowa, będzie miał teraz sposobność usłyszenia słów poważnych i brzemiennych w następstwa. Bo teraz chyba już dla nikogo nie ulega wątpliwości, że wszelka agresja zbrojna przeciw Czechosłowacji musi zakończyć się wojną europejską, w której Niemcom wypadnie stawić czoła scementowanemu frontowi państw demokratycznych z Anglią, Francją i Stanami Zjednoczonymi na czele, dookoła których grawituje blisko 50 państw ze wszystkich części świata. Wojna, którą Niemcy chciałyby wywołać, byłaby zatem w istocie wojną samych tylko Niemiec z potęgą całego świata. Wynik takiej wojny jest z góry oczywisty i tylko ślepy i głuchy na wszystko co się dookoła dzieje, albo też szaleniec, który stoi nad przepaścią i któremu ryzyko wojny wydaje się być mniejszym od ryzyka innych niepowodzeń — mógłby się na sprowokowanie wojny odważyć.

* * *

W Berchtesgaden zasięga przy wspólnym stole dwaj ludzie: mistyk i trzeźwy kalkulator. Pierwszy będzie w rozmowie ze swym przeciwnikiem operował potęgą autosugestii, czaru słowa i żarliwego przekonania w niezwykłą

moc opancerzonej pięści niemieckiej: Deutschland, Deutschland über alles. Drugi sięgnie do cyfr i wyłoży na stół tablice statystyczne, którymi będzie mógł swego rozmówcę przekonać, że w ciągu tylu a tylu tygodni wyczerpią się niemieckie zasoby ropy i najlepsze nawet Junkersy zmuszone będą pozostawać bezczynnie w hangarach lotniczych; że w ciągu tylu a tylu tygodni wyczerpią się zapasy jada i napojów dla żołnierzy niemieckich walczących na froncie i dla Hinterlandu; że wyczerpią się zapasy amunicji, sprzętu bojowego, tekstyliów na skutek braku surowców przemysłowych, których dowód odcięty zostanie przez potężną flotę brytyjsko-amerykańsko-fiancuską i nie tylko źródła surowców tych państw odmówią dostaw Niemcom, ale i ścisła blokada uniemożliwi zaopatrzenie się Niemiec w surowce także za pośrednictwem państw tzw. życzliwie neutralnych. Trzeźwy kalkulator angielski zdaje sobie dobrze sprawę z tego, że Hitlerowi konieczny jest jakiś sukces zewnętrzny dla dostarczenia odpowiedniego „surowca“ propagandowego Goebbelsowi. Zapewne Chamberlain przywiózł z sobą plan takiego sukcesu. Jeżeli wystarczy on Hitlerowi, — pokój będzie uratowany. Gdyby zaś Hitler uważał pukanie Chamberlaina do wrót niemieckich za Kanossę Anglii i gdyby zechciał zabawić się w nowoczesnego Napoleona, dyktującego Europie twarde i nieustępliwe warunki pokoju — spokojna rozmowa dwóch potężnych władców Europy może się łatwo zamienić w burzliwą zawieruchę bomb, granatów i szrapneli.

Na stole obrad w Berchtesgaden toczą się kości wojny i pokoju w Europie.

Henlein rzuca hasło „powrotu do Rzeszy“!!

Eger, 15. 9. PAT. Przewódca Niemców sudeckich Konrad Henlein wydał następującą proklamację:

„Rodacy! Obdarzony waszym zaufaniem i świadomy przyjętej odpowiedzialności stwierdzam wobec całego świata, że system przesładowań stosowany przez naród czeski przy pomocy karabinów maszynowych, samochodów pancernych i czołgów w stosunku do bezbronných Niemców sudeckich osiągnął punkt kulminacyjny. Naród czeski dowiódł tym samym całemu światu, że współżycie z nim w jednym państwie stało się ostatecznie niemożliwe. Doświadczenia 20-letniego panowania przemocy a zwłaszcza krwawe ofiary ostatnich dni nakładają na mnie obowiązek złożenia następującego oświadczenia:

1) W roku 1919 zostaliśmy z pominięciem uroczyście nam przyrzczonego prawa samo-

stanowienia, wbrew naszej woli wcieleni do państwa czeskiego.

2) Nie rezygnując nigdy z prawa samostanowienia usiłowaliśmy, ponosząc najcięższe ofiary, zapewnić swą egzystencję w państwie czeskim.

3) Wszelkie usiłowania skłonienia narodu czeskiego i mężów za ten naród odpowiedzialnych do uczciwego i sprawiedliwego porozumienia, rozbiły się o ich nieprzejednaną żądzę zniszczenia.

W tej godzinie sudecko-niemieckiej niedoli staję przed wami, narodem niemieckim oraz całym cywilizowanym światem i oświadczam: **CHCEMY ŻYĆ JAKO WOLNI NIEMCY. CHCEMY MIEĆ ZNOWU POKÓJ I PRACĘ W NASZEJ OJCZYŹNIE. CHCEMY POWRÓCIĆ DO RZESZY. BOŻE, BŁOGOSŁAW NAM W WALCE O SŁUSZNĄ SPRAWĘ.**“

usiłowała dokonać rewizji w hotelu Victoria, gdzie obecnie znajduje się główna siedziba partii niemiecko-sudeckiej, w zamiarze uniemożliwienia wszelkiej działalności organów partyjnych i pobawienia ruchu sudeckiego przewódców. Straż sudecka przeciwstawiła się wkroczeniu policji czeskiej, która wówczas otworzyła ogień na gmach hotelu, przy czym od rykoszetu zabity został agent policji. Po chwili policja wtargnęła do domu i obsadziła wszystkie pokoje. Agenci policji szukali przede wszystkim broni ukrytej, znaleźli jednak tylko starą dubeltówkę. Następnie policja wtargnęła również siłą do biur partii niemiecko-sudeckiej, znajdującej się w hotelu Wenzel na wprost dworca. Zabity został przy tym funkcjonariusz partii sudeckiej. W późnych godzinach wieczornych biura partii obsadzone były jeszcze przez policję.

Berlin, 15. 9. PAT. Niemieckie biuro informacyjne donosi z Eger: W czwartek doszło na obszarze sudecko-niemieckim do szeregu dalszych zaburzeń. Władze dokonały licznych aresztowań. Liczba zabitych po stronie sudecko-niemieckiej wzrosła do 35.

Berlin, 15. 9. PAT. Komunikat partii niemiecko-sudeckiej, wydany w Eger, stwierdza, że w ostatnich starciach w obszarze Sudetów zabitych zostało 16 Niemców i 7 Czechów. Liczba rannych Niemców przekracza 200.

Ustawiczne zajścia w Cheb

Praga, 15. 9. PAT. Z Cheb (Eger) donoszą:

W środę wieczorem oddziały policji czeskiej przybyły do siedziby partii niemiecko-sudeckiej w hotelach „Victoria“ i „Wenzel“ celem dokonania rewizji. Wywiązało się przy tym krwawe starcie między policją i Niem-

cami, podczas którego 6 osób zostało zabitych i kilkadziesiąt rannych.

Berlin, 15. 9. PAT. Niemieckie biuro informacyjne donosi z Eger, że w środę wieczorem doszło tam do poważnych zajść. Policja czeska przy pomocy samochodów pancernych

Plebiscyt pod międzynarodową kontrolą rezultatem spotkania Chamberlain-Hitler?

Domysły prasy francuskiej

Paryż, 15. 9. PAT. Prasa francuska potraktowała podróż Chamberlaina do Berchtesgaden jako wydarzenie, które powinno przynieść decydujące wyjaśnienie i uspokojenie. Dzienniki paryskie, oddając hołd premierowi brytyjskiemu, w wyraźny sposób skłaniają się coraz bardziej do optymistycznej oceny dalszego rozwoju wydarzeń w sprawie czeskiej.

Optymizm prasy paryskiej oparty jest m. in. na przekonaniu, iż w ogólnym zarysie tezy rozmowy między Hitlerem a Chamberlainem zostały już opracowane z góry, a poza tym, iż pomysł rozwiązania sprawy czeskiej drogą plebiscytu poczynił postępy u wszystkich zainteresowanych stron.

„Petit Parisien“ wyraża pogląd, iż premier Chamberlain nie jedzie do Berchtesgaden bez odpowiedniego przygotowania tematu rozmów za pośrednictwem ambasadora Hendersona. Można nawet przypuszczać, iż zostały zarysowane pewne wytyczne porozumienia, którego

podstawą byłby plebiscyt w kraju sudeckim, przeprowadzony czy to pod kontrolą Anglii, lub pod kontrolą międzynarodową.

„Oeuvre“ pisze, że wizytę w Berchtesgaden należy uważać za krok, który winien przynieść odprężenie.

„Jour“ zaznacza, iż we wszystkich stolicach Europy wiadomość o decyzji premiera Chamberlaina przyczyniła się do rozprószenia atmosfery niepokoju. Wszyscy przypuszczają, że inicjatywa Chamberlaina przyniesie upragniony kompromis.

Niektóre dzienniki wyrażają przekonanie, że podróż Chamberlaina do Berchtesgaden jest nowym ważnym sukcesem dyplomatycznym kanclerza Hitlera.

Prasa komunistyczna krytykuje w sposób zdecydowany pomysł podróży Chamberlaina.

B. premier Blum w „Populaire“ wyraźnie aprobuje decyzję premiera Chamberlaina, pisząc, że może ona tylko umocnić szanse uspokojenia.

B. premier Flandin przeciw angażowaniu się Francji

Paryż, 15. 9. PAT. B. premier Flandin ogłasza w „Le Journal“ artykuł, w którym wypowiada się przeciwko interwencji Francji w sprawie Czechosłowacji. Flandin doradza rządowi francuskiemu najdalej idącą powściągliwość w stosunku do Czechosłowacji i wypowiada się za urczywistnieniem zasady samostanowienia.

Depesze gratulacyjne do Chamberlaina

Londyn, 15. 9. PAT. Wiadomość o decyzji premiera Chamberlaina uduania się do kanclerza Hitlera, wywołała wielkie wrażenie nie tylko w Londynie, ale i we wszystkich dominiach brytyjskich. Premier otrzymuje depesze gratulacyjne ze wszystkich stron świata, m. in. depesze takie nadesłali: premier Kanady Mackenzie King i premier australijski Lyons.

W obliczu wyborów sejmowych

Warszawa, 15. 9. (Sin.) Na dzień 18 bm. została zwołana w związku ze zbliżającymi się wyborami konferencja do mieszkania jednego z byłych senatorów naprawiaczkich z terenu województwa wschodnich. Na ten dzień zwołane zostało również posiedzenie zarządu głównego „Jutra Pracy“.

W kolach politycznych Stronnictwa Ludowego, szczególnie na prowincji daje się zauważyć tendencja do zwołania nadzwyczajnego kongresu Stronnictwa. Tłumaczą to faktem, że Stronnictwo jest związane formalnymi uchwałami kongresu krakowskiego. Taka więc zasadniczej natury decyzja, jak udział w wyborach, powinna być powzięta tylko przez najwyższe władze Stronnictwa. — Na dzień jutrzejszy został zwołany N. K. W. Stronnictwa Ludowego.

Generalny komisarz wyborczy objął urządowanie

Warszawa, 15. 9. PAT. Generalny komisarz wyborczy sędzia Giżycki objął w dniu dzisiejszym

szym urządowanie.

Biuro generalnego komisarza wyborczego mieści się w gmachu Prezydium Rady Ministrów.

Warszawa, 15. 9. PAT. Fan prezes Rady Ministrów gen. Sławoj Składkowski przyjął w dniu dzisiejszym generalnego komisarza wyborczego sędziego Giżyckiego oraz jego zastępcę sędziego Hechlińskiego.

Legitymacje poselskie ważne do 20 bm.

Warszawa, 15. 9. PAT. W związku z rozporządzeniem Pana Prezydenta R. P., rozwiązującym Izby ustawodawcze, Ministerstwo Komunikacji zawiadamia, że legitymacje poselskie i senatorskie, jako bilety kolejowe, przestają być ważne w nocy z dnia 20 na 21 września o godz. 24-tej.

Posiedzenie Rady B-ku Polskiego

Warszawa, 15. 9. PAT. W dniu 15 bm. odbyło się pod przewodnictwem prezesa Banku Wł. Byrki posiedzenie Rady, Banku Polskiego,

Kto wygrał na loterii?

Warszawa, 15. 9. (Sin.) W dzisiejszym ciągnięciu Państwowej Loterii Klasowej padły większe wygrane na następujące numery:

5.000 zł stała dzienna wygrana — 85161.
15.000 zł — 9864.
10.000 zł — 53950 103779 102459.
5.000 zł — 75883 83875.
2.000 zł — 84218 91714 95114 105503 109708 117417 152820 142337 144819 150855.
Drugie ciągnięcie:
20.000 zł — stała dzienna wygrana — 155280.
25.000 zł — 62660.
15.000 zł — 56330, 17466.
10.000 zł — 12215 25018 113597 139843.
5.000 zł — 53846.
2.000 zł — 13030 19770 26386 77534 91000 101655 107420 115414 121197 123225 130225 140985 143229 144047 147935 151561.

na którym Rada wysłuchiwała sprawozdania dyrekcji i komisji rady z działalności Banku w lipcu i sierpniu rb.

NASTROJE NAD TAMIZĄ

JAK LONDYN PRZYJĄŁ MOWĘ NORYMBERSKĄ

(Korespondencja własna „Nowego Dziennika Wieczornego“)

LONDYN, we wrześniu.

Kiedym przechodził wieczorem w czasie mowy Hitlera przez Whitehall, zbliżając się ku Downing Street, uderzyła mnie po raz tysięczny już może — kolosalna zmiana, jaka zaszła w psychice narodu angielskiego w pamiętnym roku 1938. Jakże daleko jesteśmy dziś od tych legendarnych czasów, które humor wciela w anegdotę o dwu Anglikach, którzy spotkawszy się na pustyni, jedli lunch osobno, ponieważ nie zostali sobie przedstawieni. Strach, który biczuje Europę od dni marcowych bardziej niż w pięciu ubiegłych latach, jest ważnym czynnikiem w transformacji charakteru brytyjskiego. Jak w dniach kryzysu marcowego grupy nieznanymi sobie ludzi dyskutują namietnie w pobliżu siedziby rządu brytyjskiego. Zwartym kołem otaczają szczęśliwca, któremu udało się zdobyć egzemplarz gazety z pierwszymi odcinkami mowy dyktatora niemieckiego. Napięcie ogarnia Londyn. Nerwowo zrywają się okrzyki powitania, gdy premier ukazuje się w drzwiach domu oznaczonego nr. 10. W milczeniu wita się ongiś tak wesołego i życzliwie do każdego uśmiechniętego, dziś zasępionego Jana Masaryka — syna Oswobodziciela. Oczy setek odprowadzają go ze współczuciem, a może i zaciekawieniem, co dzieje się w duszy tego człowieka. Gdzieś za węglem przyczajają się strach przed tym co ma nadejść.

O dziewiątej zdaje się, że szczyt napięcia mija. Wydaje się, że tej nocy będziemy jeszcze mogli spać spokojnie, że niemieckie samoloty nie zagrzmia nad spokojnymi ulicami stolicy brytyjskiej. A jednak czarne chmury nie znikają z horyzontu europejskiego. O północy półoficjalny komunikat radiowy

stwierdza, iż sytuacja nie została pogorszona, ale też, że nie uległa poprawie.

Ten sam nastrój napiętej dusznej atmosfery europejskiej podkreślają wszystkie dzienniki angielskie bez względu na partię, którą reprezentują. Rozstrzygnięcia europejskie zostały jedynie odroczone, a nie definitywnie załatwione. Mowa Hitlera jeszcze raz potwierdza wersje o istnieniu w tonie decydujących czynników niemieckich planu stopniowego rozkładu Czechosłowacji przy zastosowaniu tak zwanego planu „B”. Aluże do fortyfikacji niemieckich na Zachodzie mają nie tylko wyraźny cel odstraszenia Francji od akcji wojskowej na rzecz Czechosłowacji. Stworzenie potężnej „Siegfried Linie” ułatwi w rzeczywistości Niemcom unieruchomienie armij francuskich za pomocą stosunkowo słabych sił, podczas gdy gros armii nazistowskiej będzie operował w czeskich górach. Niemcy spodziewają się naturalnie załatwić się z Czechosłowacją w piorunująco krótkim czasie i zaferować Zachodowi pokój w chwili, gdy dopiero pierwsze kontyngenty rekrutów angielskich będą w stanie wylądować w Boulogne. Według poglądu p. Ribentropa, dziś decydującego fanatyka w obozie wojennym, oferta taka nie będzie mogła być nieprzyjęta.

Oddając w krótkości nastroje społeczeństwa angielskiego, można stwierdzić, że pewne uczucie ulgi jakie nastąpiło po mowie, związane niewątpliwie z odłożeniem rozprawy zbrojnej, jest nadal tłumione obawą, iż sytuacja może zmienić się na gorsze w ciągu niewielu godzin. Taktyka Niemców w Czechosłowacji (t. zw. wyznawców niemieckiej „filozofii” życia) wskazuje, że doświadczenia austriackie zostają powtórzone

w jeszcze bardziej precyzyjny sposób. Poza tym niepokoi angielską opinię doktrynalna konieczność rozwiązań dynamicznych, będąca nieodstępnym towarzyszem dyktatorów XX wieku. W sumie więc pesymizm opanowuje kraj począwszy od najwyższej postawionych odpowiedzialnych osobowości do najprostszego obywatela. Jeżeli istnieje jakaś nadzieja na utrzymanie pokoju Europy, to leży ona zdaniem wszystkich, bez wyjątku, we wspaniałej spoistości dwu najpotężniejszych mocarstw zachodnich Francji i W. Brytanii. Można bez przesady stwierdzić, że w dniu mowy norymberskiej oba kraje posiadały wprost jeden rząd z oddziałami w Paryżu i Londynie, a nieustanny kontakt utrzymywany pomiędzy stolicami zachodnimi jeszcze bardziej został umocniony symptomatycznymi ruchami floty angielskiej i dalszym wzmocnieniem linii Maginota. Jest rzeczą charakterystyczną, że taktyczne zapewnienia Hitlera o definitywnej stałości wszystkich granic (prócz czechosłowackiej naturalnie) zostało przez prasę angielską zupełnie zignorowane. Dla słuchaczy mowy norymberskiej stanowi to zjawisko tym bardziej symptomatyczne, iż „feuhrer” wielokrotnie i z naciskiem podkreślił swoje stanowisko pokojowe w stosunku do Francji i Polski, oraz innych sąsiadów.

Tak więc oczy opinii brytyjskiej zwracają się nie ku dymnym zasłonom, tej aż nadto dobrze znanej taktyki, lecz ku złowrogim zapowiedziom antyczechosłowackim. Czy rozpaczliwe wysiłki mocarstw demokratycznych powstrzymają lawinę niemiecką? Obawiam się, że lawina rozpoczęła już staczenie się.

ARGUS

WULKAN SUDECKI

Burzliwa demonstracja
Niemców sudeckich
w Cheb (Eger)

ROLF NÜRNBERG

Lindbergh, Hauptmann i Ameryka

Autoryzowany przekład Fryderyki Barthówny

17)

Lindbergh patrzył na mówiącego wielkimi oczyma. Czy ten człowiek pozował? Albo czy też stworzył jakąś wspaniałą teorię? Morrow spostrzegł jak umysł lotnika pracował gorączkowo, chciał urwać rozmowę, — to nie było jego zadaniem naprowadzić specjalnego wyślanca Ameryki na tematy społeczne, już i tak prawie że za wiele powiedział. Sympatyzował z tym młodzieńcem, uczucie nigdy go nie myliło, przeczuwał haussę i baissę, rozróżniał geniusza od zrzędnictwa i czuł, że jego gość znajduje pewnego dnia właściwą drogę. Nadał rozmowie żartobliwy kierunek: „Ale zostawmy to, niechaj moje dzieci nie umierają z głodu, będą mieć dostateczne utrzymanie i nawet więcej. Nie chcę świata zmieniać, jestem republikaninem i to wiernym, jestem przywiązany do mojej rodziny“. — Lindbergh uspokoił się, nie uspokoiła się jednak ukochana córka Anna Spencer Morrow, która mądrymi oczyma w pociągłej, smagłej twarzy, śledziła tę rozmowę. Widziała napięcie, nauczyła się ona jak należy prowadzić konwersację, — ten moment wydawał się jej odpowiedni, by ją obrócić w żart: „Och, nie muszę się obawiać teorii wydziedziczenia mego ojczulka. Oczyszczę samolot pana pułkownika i dowiem się jakie są przepowiadane komunikaty meteorologiczne“. Lindbergh spojrzał zdumiony. Jeszcze więcej nie mógł się do tego przyzwyczaić, że tytułowano go podług rangi, otrzymanej po jego zwycięstwie przed pół rokiem. Wziął żart poważnie: „Potrafi pani coś takiego? Uczyla się pani tego?“ — Fakt, że Anna rozumiała się na jakimś rzemiośle, był dla pułkownika czynem niezwykłym. Zauważył raz wprawdzie na jej biurku poczęte, nawet dość ciekawe, ale że postka interesowała się także lotnictwem, to było dla niego nowością.

Lindbergh nie wiele znał się na kobietach. Aż do tego rozdziału życia, brak mu było czasu i pieniędzy. Zdawało mu się, iż istotą kobiety jest przesada. Lecz Anna Morrow była całkiem inna, — romantyczna natura, gotowa zamiast poczęcia zająć się lotnictwem, jeżeli mężczyzna, o którego chodzi, interesował ją.

Przed Sylwestrem kontynuował Lindbergh swój propagandowy lot. Guatemala, Honduras, w Nowy Rok San Salvador, Nicaragua i wreszcie Panama. W Nicaraguai walczyli powstańcy bardziej zawzięcie niż zwykle, Lindbergh musiał lecieć okrężną drogą.

Lot prowadził go w dalszym ciągu wzdłuż strefy kanałowej. Jako oficerowi wolno było Lindberghowi przelecieć kanał, Columbię, Wenezuelę, Porto Rico. W dzień swych 26-tych urodzin, złożył na pomniku Kolumba w St. Domingo wieniec, w dwa dni później wyłaniając się nagle z gęstych chmur, wylądował na Haiti, i zakończył swój „lot pokoju“ w Hawanie, po 12.000 kilometrów, które go prowadziły przeważnie ponad dzikimi krainami, wysokimi górami i morzami.

W połowie miesiąca rozpoczął lot powrotny. W piętnastu godzinach przebył drogę z Havanany do St. Louis. Jego odlot był ogłoszony, ale potem nic o nim nie słyszano, ponieważ leciał bardzo wysoko i przez dziesięć godzin uważano go już za zaginionego. Ameryka zatrwożyła się, wstrzymała oddech. Tym większa była radość z powodu szczęśliwego wylądowania. Lecz zewsząd ostrzegano, iż jego życie jest za drogie, by pozwolić mu na wykonywanie brawurowych sztuczek w powietrzu; znaleźli się także i tacy gorliwcy i przezorni, którzy chcieli ustanowić zakaz latania dla Lindbergha. Zawsze otaczała go atmosfera hysterii.

Pułkownik próbował teraz prowadzić regularne życie. Próbował poświęcić je lotnictwu, a nie żądy wrażeń szerokiej publiczności. Kiedy po raz pierwszy został zaproszony na posiedzenie Wydziału Pracy dla spraw awiacji w Stanie Nowy Jork, przedstawił możliwości rozwoju. Słuchacze byli zdumieni jasnymi, treściwymi wypowiedziami. Korzystał on również i ze swej popularności, jeżeli to było konieczne dla dobra lotnictwa.

Przedsiębiorca teraz propagandowy lot dla poczty lotniczej ze St. Louis do Chicago i zabiera z sobą 250.000 listów zaopatrzonych napisem: „via Lindbergh-Flight“. Ponieważ ta kolosalna liczba worków pocztowych nie mogłaby się zmieścić w jednym samolocie, uczynił to w trzech i zmieniał w czasie etapów aeroplan, tak, iż każdy z trzech prowadził przez jakiś czas.

W tym samym czasie otrzymał wyróżnienie Woodrowa Wilsona za jego lot meksykański, — medal i znowu 25.000 dolarów. Pułkownik posiadał teraz już tyle wyróżnień, medali, krzyżów, że mógłby tym zapełnić kilka szuflad. Od maja 1928 r. stoi na lotnisku Le Bourget rzeźba zmarłego mistrza Gustawa Michel, którą artysta stworzył w proroczym natchnieniu w 1913 roku, a która jest symbolem „Zdobycia przestworzy“. Ustawiono ją tam ku czci Nungesser, Coli i Lindbergha. Napis jest następujący: „Ku czci tych, którzy próbowali i ku czci tego który dzieła dokonał“.

We wrześniu 1928 roku wstąpił Lindbergh do nowo założonego Towarzystwa Transcontinental Air Transport i objął jego kierownictwo lotnicze. Jego zadaniem był dobór pilotów, zaopatrzanie aeroplanów, dozór nad drogami, kontrola nad ogólną obsługą i poszczególne linie. Lindbergh był najwyższym organem wykonawczym Linii.

W rok po jego meksykańskim locie, odbył się międzynarodowy kongres lotniczy po raz pierwszy od lotu paryskiego. Nastąpiło dramatyczne spotkanie, gdy nagle zmalował się Lindbergh na trybunie przed obliczem słowolosego starca, nazwiskiem Orville Wright, który pierwszy wniósł się w eterze na maszynie, cięższej od powietrza. Bez jego pionierskiego czynu, było by dzieło Lindbergha nie do pomyslenia.

Lindbergh oddał się z zapalem nowym zajęciom. Harował. Każdą linię lotniczą opracowywał najdokładniej ze wszystkimi szczegółami, ze starannością, z jaką był przystąpił do europejskiego lotu. Zredukował czas przesyłek pocztowych z czterech na trzy dni, starał się o przyspieszenie obsługi ze Stanów Zjednoczonych do Panamy, Porto Rico i strefy kanałowej. Najbardziej uwagę zwrócił na połączenie pasażerskie Wschodu z Zachodem, które jeszcze pierwsi chciał uruchomić przy pomocy kombinowanej obsługi kolei żelaznej, oraz linii lotniczej. Aż naraz 17 lutego 1929, w szóstym i ostatnim roku prosperity, wybuchła bomba.

W Meksyku mieście ogłosił ambasador Dwight W. Morrow zaręczyny swej córki z pułkownikiem Lindberghiem. Dziennikarze ledwie mogli wykonać swe obowiązki. Po południu kazał ich ambasador zawołać i każdemu z nich wręczył karteczkę, na której napisane było co następuje:

„Ambasador Morrow i jego żona ogłaszają zaręczyny ich córki Anny Spencer Morrow z pułkownikiem Charlesem Lindberghiem“.

Do dalszych wyjaśnień po prostu nie dopuszczono, a natarczywcom dał ambasador niedwuznacznie do zrozumienia, że uważa, iż na prywatne życie każdego obywatela jest miejsce za murami prywatnego domu, oraz że we własnym domu ma się prawo zasłonić dziurki od kluczy. Tak więc gazety musiały się zadowolić stwierdzeniem, że Anna Lindbergh, druga z kolei córka ambasadora jest o pięć lat młodszą od Lindbergha. W dniu oznajmienia tegoż, wylądował Lindbergh na aeroplanie swej firmy w Hawanie. Miał sześciogodzinne opóźnienie. Tłumaczono je dwukrotnym nieoczekiwanym lądowaniem. Lindbergh odpowiadał chętnie na wszystkie pytania dotyczące jego linii lotniczej i jego pracy. O swoich zaręczynach nie rzekł ani słowa.

V.

Wielka Ameryka mogła z łatwością zauważyć, iż w życiu bohatera narodowego było coś, o czym nie chciał mówić, a mianowicie jego prywatne życie i jego prywatne uczucia. Ale tego właśnie nie chcieli mu Amerykanie użyć, Amerykanie, którzy byliby mu przeciw nieba przychyliłi. Lindbergha uważano za publiczną własność. Powinien się zdemaskować. Łowy zaczęły się.

Unikał teraz reporterów, obawiał się ich pytań, zaczął ukrywać swe miejsce zamieszkania. To jego zachowanie się wzmagalo ciekawość ludzką dowiedzenia się czegoś więcej.

Nie można sobie wyobrazić sensacji, jaką wywołała wiadomość z Valbuena w Nowym Jorku: „Lindbergh i jego narzeczona uszli, z wyjątkiem zranienia ramion pilota, cało, z sensacyjnego wypadku przy lądowaniu na jednym kole na lotnisku miasta Meksyku. Samolot zgubił w powietrzu koło i musiał lądować na jednym kole.“

(C. d. n.)

WIENIEN OPLAKUJE UTRATĘ SKARBICA KORONACYJNEGO

Niemieckie cesarskie insygnia koronne „powróciły” do Norymbergi. Umieszczono je w szklanych gablotach starego, historycznego kościoła „Meistersingerów”.

Korona cesarska

Najcenniejszym i najważniejszym przedmiotem tego skarbcia jest niewątpliwie niemiecka korona cesarska. Cała ze złota, pochodzi z X wieku, a waży 3,5 kg. Korona ta wykonana jest z ośmiu płytek szczerozłotych a front jej zdobi krzyż wysadzany szmaragdami. Poza tym cała ona jest wysadzana ogromnymi kamieniami szlachetnymi. Szafiry obok rubinów i szmaragdów, a wśród nich porozrzucane hojnie bezcenne perły. Wewnątrz wyłożona jest korona purpurową miękką podszewką, dopasowywaną do rozmiarów głowy „pomazańca”. Jeszcze dziś rzuca ta stara cesarska korona tajemniczy jakiś blask i promienie, świadczące o wysokiej klasie zdobiących ją kamieni.

Strój koronacyjny

Do stroju koronacyjnego niemieckich cesarzy należał prócz korony purpurowy płaszcz o długich rękawach, ozdobiony złotą borta, a zwany tunicellą. Na płaszcz ten nakładano albę, białą jedwabną szatę, której rękawy opadały w szerokich fałdach. Na albę znowu kładziono stułę, długą szeroką wstęgę z żółtego, złotem tkanego jedwabiu, przytrzymywaną jedwabnym jasno błękitnym paskiem. Wszystko to, wraz z należącymi do stroju koronacyjnego rękawiczkami, trzewnikami i pończochami, również bogato haftowanymi i wysadzonymi szlachetnymi kamieniami, znalazło się teraz w Norymberdze.

Berło i miecze

Cesarze niemieccy dzierżyli w ręku podczas aktu koronacji dwa berła: cesarskie i królewskie, oba z pozłacanego srebra, a także złote jabłko, ozdobione krzyżem. Berło cesarskie to sześciokątna laska, zakończona ostrymi listkami i żółędzią u szczytu. Berło to było symbolem potęgi i sprawiedliwości. Godność cesarską symbolizował dalej miecz

a ściślej: dwa miecze. Miecz św. Maurycego, z szeroką klingą bogato grawirowaną, niesiono podczas koronacji przed cesarzem, w pozycji pionowej, ostrzem ku dołowi. Cesarz zaś sam niósł drugi miecz cesarski, którym wedle legendy miał być miecz Karola Wielkiego. Miecz Karola Wielkiego, to staroświecka wschodnia robota. Jego rękojeść jest bogato ozdobiona szlachetnymi kamieniami. Według starogermańskiego zwyczaju wręczono ten miecz Henrykowi VI., kiedy w r. 1185 poślubił w Mediolanie Konstancję, córkę króla Normanów Rogera. Miecz ten miał być symbolem opiekuńczej władzy męża nad żoną.

Ziemia

Do królewskiego skarbcia koronacyjnego należą dalej biblia Karola Wielkiego, ewangelia, na którą cesarze składali przysięgę koronacyjną oraz cenna pamiątka po Stefanie węgierskim, mianowicie, torebka, zawierająca ziemię przesiąkniętą krwią męczennika. Biblia powstała oczywiście już po śmierci Karola Wielkiego. Jest to bogato zdobiony rękopis pergaminowy, zawierający tekst czterech ewangelii. Oprawę wykonał w artystyczny sposób jeden ze znakomitych jubilerów Akwizgranu na początku XVI w. Słynna torebka św. Stefana jest wysadzana nieszlifowanymi drogimi kamieniami.

Trzy koronacje

W wiekach średnich cesarze niemieccy odbywali trzykrotnie koronacje. Naprzód w Akwizgranie, gdzie wkładano im niemiecką koronę królewską. Druga koronacja odbywała się w północnych Włoszech żelazną koroną Longobardów, wreszcie w Rzymie koronowano ich koroną cesarską na cesarza rzymskiego — nie, jak często fałszywie podawano na cesarza niemieckiego. Dla niemieca pozostawał on i po tej rzymskiej koronacji przez papieża, tylko królem.

Dzieje skarbcia

Bezcenny skarbiec koronacyjny cesarzy niemieckich przechodził w ciągu wieków bar-

dzo zmienne koleje losów. Z woli dawnych cesarzy przechowywano go pierwotnie w Norymberdze. Kiedy w r. 1796 miastu temu zagroziły wojska francuskie pod wodzą gen. Jourdan, skarbiec koronacyjny wywieziono stamtąd. Zniknął on na przeciąg 15 lat. I tylko garstka zaufanych wiedziała, gdzie skarby te ukryto. W r. 1809 postanowiono przewieźć je na statku Dunajem do Wiednia, gdzie rezydował cesarz Franciszek ostatni cesarz niemiecki, który w czasie swej koronacji korzystał z tych cennych przedmiotów. Ale transport ten nastąpił właśnie w czasie wojny między Napoleonem a Austrią. To też obawiano się złożyć skarb w tym czasie we Wiedniu. Wobec tego cały strój koronacyjny spoczywał aż do r. 1811 gdzieś na Dunaju ukryty w starej, niepozornej łodzi. Dopiero po upadku Napoleona, po przewiezieniu skarbcia tak samo tajemniczo do Hofburgu, wystawiono koronę i inne przedmioty na widok publiczny.

A Wiedeń płacze...

Obecnie po pokonaniu Austrii, Niemcy uznały za stosowne odebrać Wiedniowi skarbiec koronny i przewieźć go — ku ogromnemu oczywiście żalowi Wiednia — do starej Norymbergi.

TEATR IM. J. SŁOWACKIEGO
Piątek, godz. 8 wiecz.: „Jan“.

REPERTUAR KINOTEATROW

ADRIA: „Perły korony“ (Sacha Guitry) i „Diabelska eskadra“ (Richard Dix).
APOLLO: „Marco Polo“ (Gary Cooper)
ATIANTIC: „Strzelec z Bengali“ (Shirley Temple, Victor Mac Langlen) i „Manewry Huzarskie“ (Magda Schneider).
LOPP: „Groźny Bill“ i „Nie odchodź ode mnie“.
PROMIEN: „Znachor“ (K. Junosza-Stępowski).
STELLA: „Łódź śmierci“.
SWIT: „Drapieżne małżeństwo“.
SZTUKA: „Przygoda w Szanghaju“ (Dolores del Rio, Georg Sanders, i inni).
UCIECHA: „Druga Młodość“ (Maria Gorczyńska i K. Junosza-Stępowski).
WANDA: „Złotowłosa“ (Jeannetta Mac Donald i Nelson Eddy)

Tristan Bernard

Szpilka

Pan Barfix uchodził za jednego z najsprytniejszych kupców Placu Paryskiego. Był bardzo przedsiębiorczy, rachował szybko i umiał postępować z ludźmi.

— Musisz zostać sekretarzem u Barfixa — powiedział raz pewnego wujaszek Eugeniusz który szczerze troszczył się o moją przyszłość.

Uzbrojony w list polecający, stanąłem pewnego dnia przed tym groźnym panem. Jego biura mieściły się w małym pałacyku w pobliżu opery. Z okna tego biura rozciągał się widok na wielkie podwórze.

W przedpokoju czekało pięć czy sześć osób. Pan Barfix poświęcał każdemu dwie do trzech minut. Dzisiaj wiem, że była tam i druga porzekalnia, dokąd zapraszani byli ważniejsi klienci. Zmęczyć swe ofiary i uczynić je nerwowymi zanim się je przyjmie, należało bowiem do taktyki matadora Bartixa.

Jako zwyczajny nieciekawym petent, zostałem po kwadransie wpuszczony do gabinetu szefa. Miałem straszna tremę i dopiero kilka

soczystych uwag uczynionych w duchu, cokolwiek mnie z niej otrząsnęło. Jakkolwiek pan Barfix liczył zaledwie czterdzieści lat, miał już siwe włosy. Był krótko ostrzyżony, tak, że jego czaszka wyglądała jak skóra foksteriera. Jednakże wielki nos odsuwał go od tego typu i upodabniał raczej do Gordonsetera.

Pan Barfix przeczytał mój polecający list, po czym przez kilka minut patrzył na mnie surowo przez binokle.

— Zastanowię się — rzekł. Chwilowo nie ma żadnego wolnego miejsca. Zawiadomię pana...

Odprowadził mnie do drzwi, a ponieważ nikogo więcej nie było w poczekalni, zatrzymał się przy oknie.

Zszedłem powoli ze schodów. Ta wymijająca odpowiedź była całym skutkiem mojej wizyty. W gruncie rzeczy cieszyłem się, że sprawa już się skończyła. Co jednak powie mój wuj? Z pewnością wołałby coś konkretniejszego i nie będzie zadowolony...

W tym wpadła mi do głowy historia Alfonsa Allais, pewnego młodego człowieka, który podnosi znaną szpilkę i w ten sposób ściga na siebie uwagę bankiera.

Srodek może być niezły, a w każdym razie nic nie ryzykuję próbując go. W kłapie mojej marynarki tkwiła szpilka, po jakiejś ostatniej

zbiórce. Wyjąłem ją stamtąd, ująłem w prawą rękę i doszedłszy do środka podwórza — schyliłem się, jakgdybym ją podnosił z ziemi. Na skutek nie trzeba było czekać. Usłyszałem że ktoś woła mnie po nazwisku, po czym:

— Halo, młody człowieku!

— Słucham...

— Niech pan będzie tak uprzejmy i wróci jeszcze na chwilę do mnie.

Pełen nadziei skaczę po schodach. Pan Barfix stoi w drzwiach:

— To pan podniósł przed chwilą szpilkę na podwórzu?

— Tak jest — odpowiedziałem dumnie — nie znoszę szpilek leżących gdziekolwiek...

— Bardzo chwalebna właściwość — rzekł pan Barfix — a co do mnie — dała — zawołałem pana po to, aby pana dłużej nie utrzymywać w niepewności. Nie przyjmę pana za sekretarza, gdyż pan mi się nie podoba...

— Dlaczego, jeśli wolno...

— Ponieważ pan jest zbyt drobiazgowy — zbyt sknerowaty i widocznie zajmują pana głupstwa. Człowiek o takim nastawieniu jak pan, nie potrafi nigdy robić wielkich interesów...

Odszedłem, tym razem już z konkretną i niedwuznaczną odpowiedzią. Nie zaniósłem jej jednak wujowi. Wołałem utrzymać go w niepewności co do zamiarów pana Barfixa.

Dlaczego się żenią i dlaczego rozwodzą artyści filmowi z Hollywood

Związki małżeńskie gwiazd filmowych z Hollywood nie zawsze trzeba traktować poważnie. Bo przecie wiadomo z dziejów tych związków i z ogłaszanej w prasie amerykańskiej *chronique scandaleuse*, że nigdzie wprawdzie nie zawiera się tylu małżeństw, co w Hollywood ale też nigdzie nie toczy się tyle procesów rozwodowych. A gdzie leży przyczyna tych stosunków, niewątpliwie niezdrowych? Oto w tym, że motywy, które łączą poszczególne pary w związek małżeński, są bardzo rozmaite, nieraz bardzo romantyczne, ale prawie nigdy nie są takie, jakich wymaga trwałość związku i jakie dla tej trwałości są konieczne. Wszak niemal każda gwiazda czy gwiazdeczka z Hollywood gdy usłyszy pytanie, kogo chciałaby poślubić, odpowiada bez namysłu: „Tylko człowieka bo gatego”. A że tak jest, to wina psychiki amerykańskiej, bałwochwalczo ceniącej pieniądź i przede wszystkim pieniądź. Kto tam ma pieniądze, ten ma i szacunek. Pieniądzy też wymaga reklama, która znowu ma dla artystek pierwszorzędne znaczenie.

Kto i z kim

Kto z kim jest ożeniony wśród artystów filmowych? Parę małżeńską stanowili do niedawna Joan Crawford i Franchot Tone. Ale musieli się rozejść, ponieważ życzył sobie tego szef reklamy Joan. Dyrekcja spółki filmowej otrzymywała mianowicie codziennie tysiące listów młodych *gentlemenów* amerykańskich, którzy grozili że będą bezwzględnie bojkotować każdy film zamężnej Joan „Joan Crawford należy do nas — pisano w listach — my jej nikomu nie damy”. Coż miała dyrekcja robić? Dano znakomitej artystce wyraźnie do zrozumienia, że musi się rozejść ze swym mężem, jeśli zamierza zawrzeć dalszy kontrakt z firmą. Wobec takiego argumentu i Joan i Franchot zrezygnowali ze współżycia, „opinia” Hollywood zwyciężyła.

A jak wygląda związek Clarka Gable i Karoli Lombard? Uchodzili oni za małżeństwo

już od wielu tygodni. Okazuje się jednak, że z małżeństwa tego na razie oboje muszą zrezygnować. Tym razem jednak nie na żądanie szefa reklamy, lecz ze względu na więzy, które ich oboje jeszcze łączą, z dawniejszej przeszłości. Karola Lombard rozeszła się dopiero niedawno z jakimś bogatym angielskim przemysłowcem, człowiekiem ogromnie zazdrosnym. Do zazdrości tej zresztą miał on niewątpliwie powód. Bo kiedy całymi tygodniami a nawet miesiącami musiał się męczyć nad ciężkimi problemami interesów swych w Anglii, małżonka zamast pracować w filmie, a resztę czasu spędzać przykładnie w domu, włożyła się otoczona gwardią młodych przystojnych ludzi po wesołych lokalach w Hollywood. Jednym ze stałych „gwardzistów” pięknej Karoli był Clark Gable. I on zdołał wkrótce odepchnąć od Karoli nie tylko innych epuzerów, ale i prawowitego małżonka. Pani Karola i pan Clark pragną się teraz pobrać. Ale ona jest na razie tylko... w połowie rozwiedziona, a on musi załatwić jakieś formalności, zanim jego poprzednie małżeństwo zostanie rozwiązane. Są więc na razie tylko parą narzeczonych.

Trzy szczęśliwe pary

Zdarzają się jednak i w Hollywood szczęśliwe pary małżeńskie. Np. Jannette Mac Donald i Gene Raymond. Pobrali się z miłości przed dwoma laty i dotąd żyją przykładnie. A 24 miesiące małżeńskiego pożycia wśród artystów filmowych, to prawie wieczność. Gary Cooper też wskazywany jest za wzór. Zamiast jakiejś głośnej, sławnej gwiazdy, poślubił girl-se. I jest z nią szczęśliwy. Do wytrwałych i szczęśliwych małżonków zaliczają też Douglasa Fairbanka. A był on już poprzednio bardzo długo związany małżeństwem. Dwanaście lat trwało jego pożycie z Mary Pickford. Drugą jego żoną jest dama z angielskiej arystokracji, lady Ashley. I ten związek Douglasa przetrwał już 2 lata.

W życie Charlie Chaplina wchodzi nowa kobieta

Zakochany tworzy nowy film

CHARLIE CHAPLIN

HOLLYWOOD, we wrześniu.

W Hollywood opowiadają, że Charlie Chaplin zdobywa się na nowy film zaledwie co cztery lata.

Obecnie gadka ta podobno sprawdza się. Bo

oto niebawem upłyną cztery lata od chwili, kiedy opuścili wytwórnię Chaplina „Nowe czasy”, a Chaplin właśnie zapowiada nowy obraz. Ale z tym łączy się wiele innych zdarzeń.

Przede wszystkim — kobieta.

Jak wiadomo, ukochaną Chaplina była jego z „Nowych czasów” małżonka, śliczna Francuzeczka, Paulette Godard.

Ciemnowłosa Paulette pragnęła za wszelką cenę kontynuować karierę artystyczną. Nie wystarczała jej miłość Chaplina w czterech ścianach willi na Beverley Hills. Wtajemniczeni opowiadali, że Paulette błagała Chaplina, by stworzył nowy film i pozwolił jej w nim zagrać, zanim publiczność całkiem o niej zapomni.

Ale tu zdaje się potwierdzać druga opinia, związana z osobą Chaplina; nigdy nie gra on dwa razy z tą samą partnerką.

Paulette Godard miała wreszcie widocznie dosyć jego uporu i wiecznego powtarzania, że nie może dać publiczności byle czego, więc woli na razie nic nie dawać. Bez wiedzy Chaplina zaangażowała się do nowej wytwórni. Opowiadano nawet, że księżę Warwick, producent, któ-

— a to pan zna?

Bez tajemnic

W teatrze jakaś para rozmawia głośno w czasie przedstawienia.

— Możeby państwo ciszej rozmawiali — zwraca się jakiś pan siedzący obok.

— Kiedy my nie mamy żadnych sekretów

Kłopoty z mamą

— Wiesz Franek, muszę schować przed matką moje papierosy — mówi 10-letni Józio do swego kolegi.

— Bije cię za papierosy?

— Nie, ale wypala mi je!

Literat

— To, co syn mój pisze, ludzie połykają wprost jednym tchem!

— A co pisze? Romanse sensacyjne?

— Nie, jadłospisy.

Dola wierzycieli

Młody lekarz do swego wierzyciela:

— Panie, jeżeli pan mnie już zaszczyca codziennie w godzinach ordynacyjnych swą wizytą, to przeważnie pan sobie przynajmniej łeb, żeby w poczekalni myśleli, że pan jest pacjentem.

W sądzie

— Znowu siedzicie na ławie oskarżonych. To dlatego, że pierwszy raz was uwolniliśmy. Znowu poszłicie kraść?

— Bo potrzebowałem pieniędzy, aby zapłacić adwokatowi za pierwszą sprawę.

Moda

— Jakto, nie wiesz, czy twoja żona jest blondynką?

— Nie wiem, bo ona jeszcze nie wróciła od fryzjera.

ry ją zaangażował, zamierza odbić ją Chaplinowi i w życiu prywatnym i poślubić.

W taki czy inny sposób — słowem Chaplin zrezygnował najwidoczniej z Paulette Godard, gdyż na plaży Santa Barbara nawiązał przyjaźń z młodą dziewczyną Dorotą Commingore i... przywiózł ją ze sobą do Hollywoodu i zabrał się natychmiast do pracy nad nowym filmem.

Powszechnie wiadomo w Hollywood, że Chaplin pracuje tylko wtedy, gdy się kocha.

Doorta Commingore ma być, oczywiście, partnerką Chaplina w jego nowym obrazie i ma występować pod pseudonimem Lindy Winters.

Poprzez mury willi na Beverley Hills wydostał się na świat już temat nowego obrazu Chaplina.

Tręścią tego filmu będzie: życie Charlie Chaplina: dzieciństwo wśród największej nędzy Londynu, próba dostania się na scenę music-hallu, wyjazd w trupie cyrkowej do Ameryki w zastępstwie chorego brata Sydneya, wreszcie — dni sławy.

Sławę tę Chaplin przedstawia w swym nowym filmie w bardzo smutny sposób. Jest sławny, ale jest samotny nie ma szczęścia w miłości, kobiety Igną do niego tylko dla zaszczytów i pieniędzy. A on szuka, szuka wciąż tej, która go kochała.

Takim tragicznym akcentem skończy się najnowszy film Charlie Chaplina.

KRAKOW DO POŁUDNIA

Nieletnie dziecko, które straciło wzrok skarży Uniw. Jag. o 80.000 zł. odszkodowania

Niezwykła skarga jest ostatnio przedmiotem rozpraw w krakowskim Sądzie Okręgowym. Ze skargą występują rodzice 2-letniego chłopczyka, w jego imieniu domagając się od Uniwersytetu Jagiellońskiego odszkodowania w wysokości 80.000 zł.

Jak wynika ze skargi, dziecko urodziło się na klinice położniczej U. J., gdzie w kilka dni po przyjściu na świat miało się zarazić rzeżączką, co w konsekwencji spowodowało utratę

wzroku. W tym stanie rzeczy, rodzice domagają się imieniem dziecka wysokiego odszkodowania.

Na rozprawie przesłuchany został w charakterze świadka prof. dr Zubrzycki, który podał rewelacyjne szczegóły. Twierdzi on bowiem, że ojciec dziecka przyznał się wobec niego, że w młodości swej chorował na rzeżączkę, wobec czego można przyjąć, że matka dziecka została przez męża zarażona, co w konsekwencji odbiło

się na zdrowiu dziecka, bez winy personelu klinicznego.

Ciekawe, że ojciec dziecka zaprzeczył kategorycznie, jakoby wobec prof. Zubrzyckiego składał podobne oświadczenie, zapowiadając nawet wyciągnięcie konsekwencji z tych zeznań. Sąd postępowanie dowodowe w tej sprawie zamknął i zapowiedział ogłoszenie wyroku w najbliższym czasie.

Lekarz, który zastrzelił teściową będzie poddany badaniu psychiatrycznemu

Dochodzenia w sprawie tragicznego zajścia w sierpniu br. w Skawinie pod Krakowem — podczas, którego zabita została przez swego zięcia dra Kolsztrunga śp. Skołoszewska, a mąż jej ciężko ranny — trwają w dalszym ciągu. Przebywający w więzieniu sprawca tej tragedii nie może wyjaśnić, co było powodem strasznego czynu. Tłumaczy się on, że kryty-

cznego dnia nadużył alkoholu i podczas sprzeczki z teściem, dostał zamroczenia umysłowego, tracąc panowanie nad sobą, tak że nie wiedział co robi. Ponieważ obrona dra Kolsztrunga zmierza do wykazania, że posiada on ograniczoną poczytalność, w najbliższych dniach poddany ma być badaniom biegłych psychiatrów.

Dwie taksówki wpadły na chodnik i zraniły przechodzącą kobietę

Ulicą Starowiślną przejeżdżały w przeciwnych kierunkach dwie taksówki, które niedaleko III mostu zderzyły się ze sobą. Skutki były fatalne, gdyż na skutek siły zderzenia oba wozy wpadły na chodnik i przewróciły przechodzącą w tym czasie Hindę Grossman, która doznała złamania lewej nogi.

Grossmanowa wystąpiła obecnie na drogę są-

dawą, domagając się odszkodowania w wysokości 2.170 zł. Skarży ona obu kierowców i właścicieli taksówek, powołując się m. in. na to, że jeden z kierowców był pijany, jak stwierdza ją wyniki dochodzeń policyjnych.

Sprawę tę rozpatruje dzisiaj s. o. dr Łazarski. Oskarżonyca bronią adwokaci dr Frühling, dr Kremer i dr Nithausner.

MECZ LIGOWY RUCH - POGON JESZCZE NIE ZWERYFIKOWANY

We czwartek odbyło się posiedzenie zarządu Ligi, na którym rozpatrywano podwójny protest klubu Polonia. — Polonia w swym proteście domagała się anulowania kar dyskwalifikacji nałożonych na graczy Nawrota i Pazurka, a jednocześnie unieważnienia zawodów Polonia — Cracovia.

Przed posiedzeniem przesłuchano graczy Polonii Szczepaniaka Pazurka i Kisielińskiego, zaś na posiedzeniu wysłuchano wywodów przedstawiciela Polonii p. Frenkla.

Następnie po naradzie zarząd Ligi postanowił odrzucić protest Polonii odnośnie do meczu z Cracovią i tym samym mecz zweryfikować według wyniku na boisku 2:2. Odnośnie do ukaranych graczy postanowiono karę nałożoną na Nawrota utrzymać w mocy, zaś karę nałożoną na Pazurka zmniejszyć do 3 tygodni.

Na czwartkowym posiedzeniu wydziału gier

i dyscypliny ligi PZPN postanowiono ukarać Zawieję (Śmigły) dwutygodniową dyskwalifikacją za brutalną grę na meczu z Cracovią, a Joksza (Warszawianka) jednotygodniową dyskwalifikacją za niebezpieczną grę na meczu z Ruchem.

Sprawę weryfikacji zawodów Ruch — Pogon jeszcze raz odłożono, przyczem zażądano od klubu Unia (Sosnowiec) wyjaśnień w sprawie terminu zwolnienia gracza Słoty.

Prośbę Cracovii o darowanie reszty kary graczowi Majeranowi, zdyskwalifikowanemu przed miesiącem na 3 miesiące, odrzucono.

Ustalono, że na boisku Polonii, zamkniętym niedawno przez zarząd ligi, nie będą mogły odbywać się zawody ligowe nawet „przy drzwiach zamkniętych” aż do chwili poczynienia przez Polonię pewnych poprawek oraz dania gwarancji porządku.

8 dni na obliczenie wyników...

Dopiero w dn. 19 b. m. obliczone będą przez komisję międzyklubową wyniki odbytego w sob. niedzielę rajdu samochodowego Warszawa — Łódź.

W sporcie polskim jest to fakt bez precedensu, aby wyniki imprezy sportowej obliczane były w ciągu aż 8 dni po jej zakończeniu.

Drużynowe mistrzostwa Warszawy w boksie

W nadchodzącą sobotę rozpoczynają się bokserskie mistrzostwa drużynowe Warszawy w klasie B. W sobotę rozegrane będą następujące dwa mecze:

Skra — Iskra i Makkabi II — Fort Bema.

Nazajutrz, w niedzielę, 18 bm. odbędą się dalsze dwa spotkania mistrzowskie, a mianowicie: W Czechowicach: — Czechowice — Warszawianka II.

W Radomiu: Broń — Polonia II.

Drużyna Polonii warszawskiej wystąpi w składzie następującym: Gogel, Komuda, Damski III, Łukasiewicz, Leszczyński, Milewski, Posmyk, Sylwestrzak.

16 klubów bokserskich na Śląsku zawieszonych

Śląski OZB zawiesił w prawach członkowskich 16 klubów bokserskich za niewywiązanie się ze swych zobowiązań finansowych.

Legioniści stają na platformie O. Z. N.

Przedstawiciele zarządu okr. i oddział krakowskiego związku Leg. Pol. i legionowych kół pułkowych na zebraniu, odbytym w dniu 15 bm. w Oleandrach, po referacie dr Władysława Stryjeńskiego, przewodniczącego O. Z. N. okręgu krakowskiego, oświadczyli, że — trwając niezmiennie na stanowisku deklaracji O. Z. N. z 21 lutego 1937 r. są zdecydowani poprzeć jaknajusilniej wszystkie poczynania O. Z. N. i wzywają do solidarnej akcji cały obóz kombatancki.

Zjazd prezydentów Rotary Clubów

W dniach 17 i 18 bm. odbędzie się w Krakowie zjazd prezydentów Rotary Clubów w Polsce, na którym referaty m. in. wygłoszą b. konsul Tytus Zbyszewski i prof. J. Lot.

W związku z tym przybył wczoraj do Krakowa prezes Międzynarodowego Rotary Clubu George C. Hager, z małżonką ze Stanów Zj. Ameryki Półn.

Strajk okupacyjny

W fabrykach białoskórnicych Fröhlicha, przy ul. Kobierzyńskiej 2 oraz przy ul. św. Stanisława wybuchł wczoraj strajk okupacyjny. W strajku bierze udział 120 osób.

Garbarnia — Makkabi

Atrakcyjny mecz piłkarski

Z okazji imprez dnia KOZPN. prócz meczu Kraków — Chrzanów, rozegrane zostanie w sobotę atrakcyjne spotkanie pomiędzy znajdującą się w znakomitej formie Garbarnią a Makkabi.

Spotkania tych wysoko technicznie zaawansowanych drużyn mają już swą ustaloną markę i ściągają każdorazowo liczne rzesze zwolenników nie tylko tych klubów, lecz widzów pragnących oglądać ładne i stojące na wysokim poziomie zawody.

Początek o godz. 15.45 na boisku Makkabi.

Sprinterzy kopenhascy w Łodzi

Czterej czołowi kolarze sprinterzy Danii, Hans Nielsen — mistrz Danii, Carl Gene, Bruno Eriksen i Leo Andersen, trzykrotnie wystąpią na zawodach w Łodzi, a mianowicie: 18, 22 i 25 bm.

Przeciwnikiem gości będzie nasza drużyna narodowa: mistrz Polski Kupczak, wicemistrz Polski Jędrzejewski, a nadto Osmólski, Świątkowski, Olek i Popończyk.

Na program zawodów najbliższej niedzieli złożą się zawody sprinterów, wyścigi półdystansowe i dla młodzików.

Budowa pływalni miejskiej w Sosnowcu

Zarząd miejski w Sosnowcu opracował plan budowy pływalni. Koszt budowy obliczony jest na 50 tys. zł. Zarząd miasta zatwierdził również plan budowy boiska sportowego na ul. Suchej w Sosnowcu. Będzie to pierwsze boisko w tej dzielnicy.

WIADOMOŚCI SPORTOWE

Jak Slavia zdobyła puchar

Wrażenia ze stadionu węgierskiego

BUDAPESZT, we wrześniu.

Stadion Ferencvarosu został wyprzedany już pierwszego dnia. Organizatorzy nie zarezerwowali dostatecznej ilości miejsc dla wpływowych osób (nie licząc prasy) i musieli sami wykupywać bilety od pokątnych sprzedawców.

Za bilet na stojące miejsca, którego cena nominalna wynosiła 1.60 pengö (= 1.80 zł) żądano 7 pengö, za siedzące w cenie 5 pengö—20.

CZEŚKIE SAMOCHODY

Mimo tych słonych cen nie brakło amatorów na bilety. Z samej Czechosłowacji przyjechało parę tysięcy osób siedmioma specjalnymi pociągami, a główni klienci czarnej giełdy biletowej kryli się w dziesiątkach prywatnych limuzyn, przybyłych w ostatniej chwili z C. S. R. do Budapesztu.

Widzów było 50.000. Drugie tyle siedziało o tej porze po domach i kawiarniach budapeszteńskich i słuchało transmisji radiowej.

Na tym żywym tle trudno było początkowo rozeznac graczy Ferencvarosu. Zielone kostiumy zlewały się z zielenią boiska i zielenią chorągiewek, którymi powiewali prawie wszyscy z widzów dla podkreślenia duchowej jedności ze swoimi faworytami.

Slavię można było łatwiej rozpoznać. Biało-czerwone koszulki rzucały się bardziej w oczy.

Przed trybunami na stoliku, pokrytym zielonym sukniem, błyszczy się srebrny puchar, trofeum, o które dziś się walczy.

Sędzia — Anglik Jewell odgwizdał początek

meczu. Zaczął się huraganowy ogień Ferencvarosu na bramkę Slavii. Raz po raz Bokszay musiał wylapywać ciężkie strzały Kissy, Toldiego czy Sarosiego I. Sytuacja była dla Slavii krytyczna.

Przedemną siedziało jakieś większe towarzystwo. Ze zwiniętych w rulon chorągiewek wystawała niebieska barwa. To Czesi. Wśród nich — starsza pani. Siedzi z zaciśniętymi pięściami, odwrócona tyłem do bramki Slavii. Każdy okrzyk radości na widowni oplącała łzą. Siedziała, jak gdyby modląc się o zwycięstwo swoich. Była niezwykłym dowodem fanatyzmu sportowego.

Szybko uciekają minuty gry. Zarysowują się jasne punkty obu stron. U gospodarzy wyróżnia się prawoskrzydłowy Tancos, lewy pomocnik — Lazar i lewy obrońca Polgar. U Czechów Bokszay w bramce i Nozir na środku pomocy.

BOHATER MECZU

Ten łysiejący młodzieniec był bohaterem meczu. Zastępował zupełnie swego osławionego przeciwnika Sarosiego I, wygrał porównawczy pojedynek ze swoim vis a vis — środkowym pomocnikiem Ferencvarosu — Barosim III.

Osobliwa jest kariera Nozira. Przed dwoma laty kupił go Slavia za „grosze“ od małego klubiku S. K. Nusle. Próbowano obu na wszystkich pozycjach ani jeden z nich nie przypadł do gustu, odstawiono ich więc do rezerwy. Ale w bieżącym sezonie musiały Slavia z konieczności sięgnąć po nich. Rozbici gracze pstrze-

bowali następców. Teraz dopiero błysnął talent Nozira. Wygrywał Slavii mecze.

Na parę minut przed przerwą o mały włos nie wyleciał z boiska Toldi. Stukilowy olbrzym nie umie trzymać swych nerwów na wodzy. Gdy dostał napomnienie za ostrą grę i parę gwizdów od publiczności (oczywiście nie swojej) obrażony, chciał opuścić boisko.

Po przerwie Slavia opanowuje sytuację. Ataki Ferencvarosu stały się mniej dokładne, unieszkodliwienie ich nie przychodzi z taką trudnością, jak w pierwszej połowie. Tymbar-dziej, że Kopecky się poprawił, a obrona, która przed przerwą szczęśliwie stosowała system „rozpaczliwej obrony“, teraz gra jeszcze lepiej jej) obrażony, chciał opuścić boisko.

DWIE BRAMKI DLA SLAVII

W 12 minut był mecz przesądzony. Vytlaczil zdobył bramkę. Gospodarze się załamali. Druga bramka już nie miała znaczenia. Była następstwem poprzedniej. Co prawda, Ferencvaros rozpaczliwie usiłował wyrównać, ale gubił się pod bramką. Jedynie co zdobywał — to kornery. Przy 13ym (na 2 Slavii) — był koniec meczu.

Po raz pierwszy do rzędu zdobywców Mitropacupu weszła Slavia. Weszła w sposób imponujący, gdy w to już nikt nie wierzył.

Orkiestra gra hymn, Włoch Coppola wręcza kapitanowi Slavii — Dauczikowi puchar. Starsza pani przede mną odetchnęła z ulgą. Rozwinęła chorągiewkę. Wymodliła zwycięstwo.

TERMINARZ POZOSTAŁYCH MECZÓW LIGOWYCH I O WEJŚCIE DO LIGI

W rozgrywkach ligowych nastąpiła obecnie przerwa do 2 października. Terminarz pozostałych meczów przedstawia się następująco:

2 października, godz. 15.00: Cracovia — Wisła, Polonia — Warszawianka, Warta — Ruch, ŁKS — Pogon, AKS — Smigły.

9 października, godz. 15.00: Wisła — Polonia, Warszawianka — Cracovia, Pogon — AKS, Ruch — ŁKS, Smigły — Warta.

16 października, godz. 14.30: Cracovia — Pogon, Polonia — Warta, ŁKS — Warszawianka, AKS — Wisła, Smigły — Ruch.

30 października, godz. 14.00: Wisła — ŁKS,

Warszawianka — AKS, Warta — Cracovia, Pogon — Smigły, Ruch — Polonia.

6 listopada, godz. 14.00: Cracovia — Polonia.

* * *

W rozgrywkach o wejście do ligi pozostały jeszcze mecze następujące:

2 października, godz. 15.00: Śląsk — Union-Touring, Policynjny KS — Garbarnia.

9 października, godz. 15.00: Union Touring — Garbarnia, Śląsk — Policynjny KS.

16 października, godz. 14.30: Garbarnia — Śląsk, Policynjny KS — Union-Touring.

PRZED MECZEM POLSKA-JUGOSŁAWIA

Jak wiadomo, w dniu 25 bm. na Stadionie Wojska Polskiego w Warszawie rozegrany zostanie międzypaństwowy mecz piłki nożnej Polska — Jugosławia.

Skład drużyny jugosłowiańskiej na mecz powyższy nie jest jeszcze znany. Niedawno Jugosłowianie rozegrali mecz z Rumunią w Belgradzie, remisując 1:1. W meczu tym Jugosłowianie grali w następującym składzie: Glaser,

Zagorac, Matosic, Keckes, Jazbinsek, Kokotovic, Sipos, Lesnik, Antolkovic, Petrovic, Zecevic.

Prawdopodobnie w meczu przeciwko Polsce Jugosłowianie wystąpią w tym samym, jak powyżej, składzie.

Mecz Polska — Jugosławia prowadzić będzie sędzia szwedzki p. Eklind.

Z CAŁEGO ŚWIATA

Pisma szwedzkie donoszą, że znana szwedzka łyżwiarka figurowa, Vivian Hullten, wychodzi zażamąż za znanego przemysłowca szwedzkiego Tholanda.

* * *

Amerykański związek narciarski zgłosił już udział swoich zawodników w narciarskich mi-

strzostwach świata, jakie się odbędą w r. 1940 w Oslo.

* * *

Pływaczka belgijska Caroen ustanowiła dwa nowe rekordy krajowe z doskonałymi wynikami:

100 m. dowolnym — 14,31 m.

1500 m. dowol. — 21:50,7 m.

Ciekawe jest, że zacytowane wyżej wyniki Caroen lepsze są od rekordów Belgii męskich na tych samych dystansach. Warto również zaznaczyć, że oba nowe rekordy belgijskie są tylko nieznacznie gorsze od rekordów świata, należących do słynnej Dunki Hveger.

* * *

W nadchodzącą niedzielę rozegrany zostanie w Pradze międzypaństwowy mecz piłki nożnej Czechosłowacja — Węgry.

Tegoż dnia w Bratislavie spotkają się reprezentacje Budapesztu i Bratislavy.

* * *

Czołowi pływacy węgierscy uzyskali w tych dniach na zawodach w Budapeszcie następujące wyniki:

50 m. dowolnym — Csik 26,4 sek.

100 m. dowolnym — Csik 59 sek.

200 m. dowolnym — Körösi 2:21,8 m.

200 m. klasyecz., — Angval 2:56,8 m.

* * *

W dn. 2 października br. rozegrany zostanie w Amsterdamie międzypaństwowy mecz pań w szczypiorniaku Holandia — Niemcy.

— 00 —

Międzynarodowe zawody w Sztokholmie

W Sztokholmie odbyły się międzynarodowe zawody lekkoatletyczne. Ciekawsze wyniki notujemy:

800 m. — 1) Linnhoff (Niemcy) 1:54,5 min., 2) Nielsson (Szwecja).

młot — 1) Blask (Niemcy) 57,53 m., 2) Heia (Niemcy) 55,62 m.

Kula — 1) Creek (Estonia) 16,16 m. — nowy rekord Estonii.

3000 m. — 1) Jonsson (Szwecja) 8:46,5 m., 2) Jansson (Szwecja).